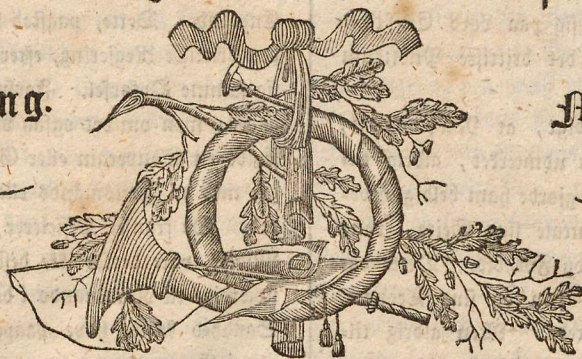

Kjøbenhavn's = Posten.

Fjerde Aargang.
No. 63. 1830.

Mandagen den
15. Marts.

Napoleons

Individualitet og Charakter.

(Eftildrede af Walter Scott).
(Sluttet).

Naar Napoleon talde uforbeholdent, og sandsynligviis yttrede sine sande Meninger, bestræbte han sig for at undskylde de af sine Regjeringshandling, der havde krænket Retfærdighed og Moralitet, ved politisk Nødvendighed og Statsgrunde, eller, med andre Ord, ved sin egen Interesses Drang. Dette var imidlertid et Forsvar, som han i dens fulde Udstrækning forbeholdt sig selv, for at retfærdiggjøre sine egne Handlinger, men som han aldrig tillod nogen anden Souverain at gjøre Brug af. Han ansaae sig selv berettiget til at træde Folkerechten under Fødder, naar hans Interesse udfordrede det; men, naar han paastod, at andre Stater havde krænket den, forsvarede han dens Gyldighed med en Varme, som om han altid selv havde agtet dens Sætninger som uforkrænkelige.

Omendkjøndt Napoleon saaledes undertiden tog sin Tilflugt til Statsnødvendighed som det sidste Argument for Handlinger, der ellers ikke kunde retfærdiggjøres, saa søgte han dog hyppigere at skjule sine Feil ved at nægte dem, eller undskylde dem ved intetfigende Forsvar. Han var bleven saa vant til at følge Sandheden, og at finde paa Logne, at selv hans sidste Villie og Testamente giver de stærkeste Beviser paa hans bedrageriske System. Han paastaar i sit Testamente, at Greven af Artois, ifølge Hertugen af Englands Tilstaaelse, underholdt 60 Snigmordere imod hans Liv; og, at dette var Uarsag til Hertugen af Englands Arrestering, Domsældelse og Død. Hertugens

Forsvar indeholder ingen saadan Tilstaaelse, men tvertimod en udtrykkelig Benægtelse af den anførte Beskyldning, og der blev heller ikke gjort det ringeste Forsøg paa at gjendrive hans Vidnesbyrd. Han skænkede ligeledes et Legat til en Midling, der havde forsøgt at snigmyrde Hertugen af Wellington, da Morderen, ifølge hans sælsomme Raisonnement, havde ligesaa megen Ret til at dræbe hans Medbeiler og Seierherre, som Englænderne havde til at holde ham fangen paa St. Helena. Denne Klausul i en døende Mand's sidste Villie, er ikke alene paafaldende ved sin Ufærlighed, men ogsaa ved den Forkeerthed i det moralske Raisonnement, hvorom den vidner. Napoleon har her sammenlignet to Tilfælde, som derfor begge maae være enten rigtige eller forkastelige. Hvis begge vare forkastelige — hvorfor belønnede han da Midlingen med et Legat? Men naar begge vare rigtige, hvorfor beklagede han sig da over, at den brittiske Regjering holdt ham fangen paa St. Helena?

Men hele Charakteren i Napoleons Selvbiographie vidner om hans Duffe at dele Menneskeslægten i to Partier — hans Venner og hans Fjender; de Første lovpriser og forsvare ham; de Sidste nedværdiger, badler og fordømmer ham, uden noget Hensyn til Sandhed, Retfærdighed eller Konsekvens. Vi ville anføre et paafaldende Exempel herpaa. Han paastaar driftigt, at de Skatte, der i April 1814 bleve førte fra Paris til Orleans, bleve tagne og deelte mellem de forenede Magters Ministre: Talleyrand, Metternich, Hardenberg og Castlereagh; og at Keiserinde Maria Louises Medgift var indbefattet under disse Penge *). Hvis Historien

*) See Dr. D'Neares Rejs fra St. Helena. Doktoren synes selv at være bleven forbausset over denne

Time. Det har nogen Lighed med hvad der undertiden skeer i den romerske Kirke, naar en riig og mægtig Synder paa sin Dødsfeng faaer Kirkens Absolution for godt Kjøb, og da, efter et Liv, tilbragt i toieløse Udsvævelser, døer, indsvøbt i en eller anden streng Munkeordens Kappe, og omgjordet med dens Belte. Napoleon, der levede som en Despot og Erobrer, er bleven lovpriist og loftet til Skyerne af Mænd, som høitrvænde kalde sig selv Frihedens Benner.

Vi ende som vi begyndte: Bonapartes Feil vare mere Eneherskerens og Statsmandens, end Menneskets. Der staaer skrevet, at hvis vi sige, vi have ingen Synd, be-
drage vi os selv, og der er ikke Sandhed i os. Det var hans utæmmede Vrgjerrighed, der gjorde ham til Europas Svøbe; det var hans Bestræbelser for at dølgje dette egoistiske Princip, der lode ham forbinde Svig med Magt, og indføre et regelmæssigt System til at bedrage dem, som han ikke kunde undertvinge. Hvis han, lig Oktavian, havde af Naturen været kold og grusom, eller, hvis han, lig andre Despoter, havde givet efter for sit heftige Temperament, da maatte man have skrevet hans private Historie, ligesom hans Felttoges, med Blod. Hvis han, istedetfor at paastaae, at han aldrig havde begaaet nogen Forbrydelse, havde indskrænket sin Selvroes til den Paastand, at han, uagtet han var i Besiddelse af den høieste Magt, havde overvundet Fristelsen til mange, da kunde man ikke have modsagt ham. Og dette er ingen liden Noes.

Hans Regjeringsystem var faldt i Extremet. Det indbefattede Frankrigs Trældom, og sigtede til Verdens Undertvingelse. Men hvad Frankrig angaaer, gjorde han meget for at erstatte det den Juvel, som han berøvede det. Han gav det en regelmæssig Regjering, Skoler, Institutioner, Domsstole og en Lovkoder. I Italien var hans Herredømme ligesaa glimrende og velgjørende. De gode Virkninger, som andre Lande havde af hans Regjering og Charakter, begynder man nu ogsaa at føle, endstjondt det er unægteligt, at de ikke vare Maalet for hans Bestræbelser. Hans Invasioner forsonede i mange Stater den Strid, som herskede mellem Regenten og Folket; ved at lære dem at forene sig mod den fælleds Fiende; de have bidraget meget til at løsne Lehnssaaget, til at ophylse baade Fyrstens og Folkets Land, og de have ført til mange herlige Resultater, der ikke ville vise sig mindre varige og fordeelagtige, fordi de ere komne, eller komme langsomt, og uden Kamp.

I det vi ende Napoleon Bonapartes Levnet, paatrænger sig os den Bemærkning, at han var en Mand, der havde prøvet de to Yderligheder af den meest uindskrænkede Magt, og den meest ydmygende Modgang; og at, hvis han undertiden viste sig anmassende, medens han kunde hyde over en halv Verdens væbnede Magt, eller, hvis han var urimelig trættekjer, medens han var fængslet indenfor St. Helenas snevre Grændser: da ere vel neppe de, hvis Bane aldrig skreed udenfor Livets Middelvei, kompetente Dommere til at vurdere Styrken af de Fristelser, for hvilke han bukkede under, eller den Landsstyrke, hvormed han befjæmpede dem, han saa sig istand til at modstaae.

Conversations- og Nyheds-Post.

Thorvaldsen.

Fra München hedder det, under 21 f. M.: "Vi have den Fornøielse at beholde den berømte Thorvaldsen længere iblandt os, end vi i Begyndelsen torde haabe. Endnu er Monumentet over Hertugen af Leuchtenberg ikke afdækket, fordi Kunstneren fandt det nødvendigt at foretage enkelte Forandringer i Figurernes Høide og Stilling, for endnu at forsøge det Heles Virkning; imidlertid nyder han selv iblandt os den almindeligste Interesse, som hans store Hæder forskaffer ham, og som hans hele Væsens Elskværdighed og Humanitet betrygger." — Det af Kongen af Bayern hos Thorvaldsen bestilte Monument over Kurfyrst Maximilian den Første skal, foruden Statuen af Kurfyrsten til Hest, omkring Sokkelen indeholde historiske Reliefs. — Om den tidligere heri Bladet ommeldte Fests for Thorvaldsen læses, under 26de f. M., endvidere følgende: "Vanskelig torde en saadan Forening af de stærke Mestere, vor Tidsalder kan rose sig af at eie, paa nogetstid andet Sted i Verden gjensamles med en saa broderlig Hjertelighed. Cornelius, Brødrene Hess, Eberhart, Stieler, Schorn, Schnorr, Kanger, Klenze, Gärtner, Zimmermann, Quaglio, og hvo nævner dem alle, de ældre Mestere og yngre Kunstnere, der paa denne uforglemmelige Aften omgave Nordens hædrede Canova, ham, af hvis klare Stråler den staaende Krafts gebiegnede Mandighed i Forening med den barnligste Milthed. Pladsen udenfor Paradiisgaugen var, til den byrebare Gjæsts Modtagelse, oplyst med Festsblus, Døren og Dgangen rigt zirede med Blomstrefestons. Over Salen udbredte sig Kuppelen af et paa Tærrød udført Plafondmalerie, som, deelt i otte Felter, i fire af disse viste allegoriske Billeder, og i de fire øv-

rige, mellem disse, Araber. De 16 Krydsbuer, som adskilte disse Materier fra hverandre, vare beklædte med store Blomsterguirlander, der fra Spidsen af Pavillonnen slynge sig ned til Randen af Hvalvingen, her forbandt sig med andre Fæstons, og saaledes ligesom bannede Malesriernes Ramme. Denne pragtfulde Plafond blev herligt oplyst af en over 14 Fod høi Kandelaber, der stod under Hvalvingen midt i Salen. En uhyre Staal, som den bar, og som med sin Rand skjulte de deri anbragte Vorlamper, fastede den klareste Lyshning mod Loftet. Denne Kandelaber var fra de tre Sider omgivet af en aaben lille Firkant, hvor et Sangerchor — fordetmeste Kunstnere og Medlemmer af en "Liederkrantz" — havde taget Plads; paa den større Firkant af Borde, som udfyldte den øvrige Deel af Salen, var serveret til 160 Personer. Ridder Thorvaldsen blev ved Indgangen til Bygningen modtaget af Forsamlings Deputerede, og af dem ført op i Salen. Han indtog Vespalsden imellem Ridder Cornelius og de Münchenske Kunstners Nestor, Professor Eberhart. Ved Indtrædelsen hilstes han af en kort Sang, hvortil den nysnævnte ærværdige Kunstner Eberhart havde komponeret Melodien, og som ledsagedes af Paukers og Trompeters Lyd. Den hædrede Gæst udbragte den første Toast for Hs. Majestæt Kongen. Forsamlingen befarede den ved en Strophe af Folkesangen: "Heil unserm König, Heil!" som Harpespilleren Knott, en af de meest udmærkede Kunstnere paa dette Instrument, accompagnerede paa sin Harpe. Herpaa reiste Ridder Cornelius sig, med de Ord: "Schiller sagt: Es soll der Künstler mit dem König gehen, denn beyde stehen auf der Menschheit Höhen. Darum zunächst unserm Künstler, Fürsten und König Thorwaldsen." — Henrykt og rørt forlod Kunstnersysten en Fæst, der i Sindrigheid og Munterhed vel kun torde have sin Lige i hine Kunstnerfæste under Italiens Himmel."

Iens Opbrud i Sundet.

I Fredags bleve endnu flere svenske Slæder trukne herfra Soldboden over Isen med Kjøbmandsvare til Landskrona. Natten imellem Fredag og Lørdag reiste der sig imidlertid en Storm med vestlig Vind, som vedvarede hele Lørdagen med W. N. W. og N. W., stærk nordlig Strøm og høit Vand (15 Tommer over dagligt Vand), hvorved

Isen brød op udenfor Batterierne, og sybefter er nu aabent Vand saa langt man kan se. Nordpaa ligger vel nogen Is endnu ved Rysterne; men hele Sundet er aabent og seilbart, og efter en hertil iaftes indløben Efterretning, løb igaar det første Skib iaar, en Brig, ind i Helsingørs Havn. Her ved Soldboden ligger Isen endnu saa fast, at man kan gaae ud til Trekrøner. — I Vinter har Sundet i det Hele uafbrudt været tillagt og befærlet i det ualmindelig lange Tidsløb af henved tre Maaneber.

Stambogvers af General Diebitsch.

I Abendzeitung No. 32, Febr. d. A. læses følgende: "Justitsraad v. Bardeleben var i Aaret 1800 Lærer ved det adelige Kadetakademie i Berlin, og en af hans Elever var den nuværende Feltmarskalk v. Diebitsch, Sabalkansky. Da denne forlod Akademiet skrev han følgende Vers i sin Lærers Stambog:

"Ja, vergehen muh, vergehen
Pfaffenthum und Mahomed!
Rauchen werden ihre Trümmer,
Wenn die Freundschaft noch besteht.
Berlin, im J. 1800.

G. F. v. Diebitsch,
seinem geliebten Lehrer v. Bardeleben."
Englands Nationalgjeld.

I det nyeste Tidsskrift: "Das Ausland", No. 314 f. A. læses følgende Artikkel fra London: "En herværende Borger havde for nogen Tid siden det Indsats at skænke Statskassen en Sum af 6 Pund Sterling, som et Bidrag til Nationalgjeldens Afbetaling. En engelsk Mathematiker har gjort sig den Uleilighed at udregne hvorvidt den adelmødige Gave vilde opfylde sin Hensigt. Gjelden beløber sig til 900 Millioner Pund Sterling; de Renter, der betales af samme, ere i Gjennemsnit 4½ Procent. Renterne i et Aar beløbe sig derfor til 40 Mill.; i en Dag 109,489 £ 10 S., i en Time 4,566 £. 4 Sh. 6 P., i en Minut 76 £. og i et Sekund 1 £. 5 Sh. 5 P. Gaven vilde saaledes ikke strække til at betale Renterne af Gjelden i fem Sekunder — en Tid, der ikke var lang nok til at skrive en Dvittinger for de modtagne Penge; men i det høieste til mundtlig at sige Giveren: "Hans Majestæt takker Dem!"

Announce litteraire.

L'auteur par hasard,

ou

Le philosophe pour rire,

pot pourri

épique

est à la veille de paraître à Kiel.

Les personnes qui, pour 3 Rbm., voudront le recevoir à Copenhague, sont priées d'en informer Mons. Qvist, (Ostergade No. 53).

(Forlangt indrykket).

Johan Ludvig Heiberg! Huff paa hvad Ende det tog med Jens Immanuel Waggesen. Vend om! Det er endnu god Tid; men det kan snart blive for sildigt for Dig. Lad ikke Danmark sørge over Dine Gjerninger saa dybt, som Du maa ønske, at det skulde sørge ved Din Daare.

For dette Blad, som med Kongelig allernaadigst Tilladelse, forsendes med Posten, saavel i Danmark som i Hertugdømmene, regner man sig heri Staden paa Hjørnet af Adelgaden og Sotheds-gaden No. 8 i Struen, og i Provindserne paa alle Kongelige Postkontoirer.